

Arrest

nr. 301 196 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juli 2023 tot weigering van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2023 met refertenummer X Verzoekende partij heeft op zitting het bewijs van pro deo neergelegd waardoor het onterecht gekweten rolrecht dient terugbetaald te worden.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 oktober 2021 diende verzoeker, samen met Mw. O.D. een verzoek in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omwille van de ziekte van hun dochter J.

Op 25 oktober 2021 werden verzoeker en Mw. O.D., samen met hun kinderen, gemachtigd tot een tijdelijk verblijf onder bepaalde voorwaarden.

Op 6 juli 2023 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker om zijn verblijfsrecht te verlengen.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 26/05/2023 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 09/10/2021. Dat dit verzoek door onze diensten op 25/10/2021 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Redenen :

Vooraleerst woont betrokkene niet meer samen met zijn echtgenote en ziek kind. Dit blijkt duidelijk uit het dossier. Tevens legt betrokkene ook geen bewijzen voor dat hij financieel instaat voor de zorg van zijn zieke kind en zijn andere kinderen.

Anderzijds heeft betrokkene enkele maanden in hechtenis gezeten omwille van intra familiaal geweld tegenover zijn echtgenote en heeft hij een contactverbod gehad voor zijn echtgenote en kinderen.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden en betrokkene dient afgevoerd te worden uit het Vreemdelingenregister wegens verlies verblijfsrecht.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 3 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 17 mei 2007).

Hij licht het middel toe als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem

in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9ter dd. 06/07/2023 waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt:

“Vooraleerst woont betrokken niet meer samen met zijn echtgenote en ziek kind. Dit blijkt duidelijk uit het dossier. Tevens legt betrokkene ook geen bewijzen voor dat hij financieel instaat voor de zorg van zijn zieke kind en zijn andere kinderen.

Anderzijds heeft betrokkene enkele maanden in hechtenis gezeten omwille van intra familiaal geweld tov zijn echtgenote en heeft hij een contact verbod gehad met zijn echtgenote en kinderen”

“Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaat, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het KB van 17 mei 2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/12/1980, waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet- voorbijgaand karakter heeft.

Verzoeker ontkent deze feiten niet, doch stelt dat zij achterhaald zijn. Op het moment dat de gemachtigde de beslissing tot niet verlenging van de BIVR nam, waren de relatieproblemen tussen verzoeker en zijn echtgenote uitgesproken en hadden zij beslist om het familiale leven te hervatten.

Hierbij stelden verzoeker en zijn echtgenote, de belangen van de kinderen en van het zieke kind, J(...), voorop.

Tijdens de afgelopen periode leefde de familie in harmonie samen; er werden samen met de kinderen uitstappen gemaakt.

Gelet op het gebeuren en de impact hiervan op verzoeker, mn de periode van hechtenis, heeft hij ingezien dat hij zijn houding tov zijn echtgenote diende te veranderen.

Verzoeker draagt mede de zorg voor het zieke kind J(...), wat zijn echtgenote in staat stelde om terug te gaan werken. Zij is het hoogst gekwalificeerd op de arbeidsmarkt. Zij werkt thans in de schoonmaak, doch zal wss binnen korte tijd tewerkgesteld worden in de zorgsector. Zij werkte voorheen ook al in een ziekenhuis.

Met een erkende ouder en een ouder die de zorg voor de kinderen opneemt, is het gezin niet financieel afhankelijk van de Overheid.

Duidelijk heeft de gemachtigde alvorens de beslissing op 06/07/2023 te nemen zich onvoldoende geïnformeerd over de huidige leefomstandigheden van het gezin.

Indien hij de nodige informatie zou ingewonnen hebben over de actuele situatie van gezin, had hij alleen maar tot de conclusie kunnen komen dat ook verzoeker, zoals zijn echtgenote voldoet aan de voorwaarden gesteld voor de verlenging van de BIVR.

De gemachtigde had dan tevens kunnen constateren dat de periode van familiale onrust in het gezin, mn de verandering van de omstandigheden NIET een voldoende ingrijpend en NIET een niet-voorbijgaand karakter heeft.

Verzoeker verwijst naar het fotodossier in bijlage. (stuk 3) Alsook naar de verklaring van Dokter D. K., die verklaart dat de ouders van J. K. de zorg dragen voor haar diabetes type 1. (stuk 4)

Ook de echtgenote van verzoeker, mevrouw O. D. voegt een verklaring toe, waarin ze duidelijk stelt: Het was een moeilijke periode maar gelukkig alles is opgelost en sinds juli 2023 wonen we nu samen” (stuk 5)

De gemachtigde heeft nagelaten om zich hierover terdege te informeren. Zijn handelwijze beantwoordt niet aan de vereisten van artikel 9 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006 tot wijziging van de wet van 15/12/1980.

De gemachtigde handelde niet- zorgvuldig en kwam alzo tot een onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.”

Verzoeker geeft eerst een theoretische toelichting bij de materiële en formele motiveringsplicht, bij het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en citeert de bestreden beslissing. Verzoeker

ontkent de feiten niet maar stelt dat ze achterhaald zijn. Hij voert aan dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de relatieproblemen tussen verzoeker en zijn echtgenote waren uitgepraat en ze hadden beslist om het familiale leven te hervatten om de belangen van de kinderen en het zieke kind J. voorop te stellen. Verzoeker wijst erop dat ze de afgelopen periode in harmonie samenleefden en er uitstappen met de kinderen werden gemaakt. Omwille van de periode van hechtenis heeft verzoeker ingezien dat hij zijn houding ten aanzien van zijn echtgenote diende te veranderen. Verzoeker stelt mede de zorg op zich te nemen voor zijn zieke dochter wat zijn echtgenote in staat stelde om terug te gaan werken. Zij is het hoogst gekwalificeerd op de arbeidsmarkt en zou weldra gaan werken in de zorgsector. Op die wijze is het gezin niet ten laste van de overheid. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde zich voor de beslissing van 6 juli 2023 onvoldoende geïnformeerd over de huidige situatie van het gezin. Indien hij zich afdoende had geïnformeerd dan zou de gemachtigde vastgesteld hebben dat verzoeker wel voldoet aan de voorwaarden gesteld voor de verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR). In dat geval was gebleken dat de periode van familiale onrust in het gezin geen voldoende ingrijpend karakter had en wel een voorbijgaand karakter heeft. Teneinde zijn punt te onderbouwen, voegt verzoeker enkele foto's toe en een verklaring van dokter D.K. dat de ouders instaan voor de zorg van dochter J. Er wordt ook een persoonlijke getuigenis voorgelegd van Mw. O.D. waarin ze onder meer verklaart dat ze sedert juli 2023 terug samenwonen en alles na een moeilijke periode is opgelost. Verzoeker concludeert tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en van artikel 9 van het KB van 17 mei 2007.

Beoordeling

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel zijnde artikel 9 van het KB van 17 mei 2007 en het feit dat verzoeker niet langer samenwoont met zijn echtgenote en het zieke kind en er geen bewijs voorligt dat verzoeker financieel instaat voor de zorg van zijn zieke kind en zijn andere kinderen. Daarnaast stipt de gemachtigde aan dat verzoeker enkele maanden in hechtenis heeft gezeten omwille van intrafamiliaal geweld en een contactverbod heeft gehad voor zijn echtgenote en kinderen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, legt vornoemd beginsel de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op

een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde motiveert dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote en ziek kind en dat er geen bewijzen voorliggen dat hij financieel instaat voor de zorg van zijn ziek kind en de andere kinderen. Bijkomend wijst de gemachtigde erop dat verzoeker verschillende maanden in hechtenis heeft gezeten omwille van intrafamiliaal geweld tegenover zijn echtgenote en een contactverbod werd opgelegd ten aanzien van zijn vrouw en kinderen.

De Raad kan enkel vaststellen dat dit op het ogenblik van de bestreden een zorgvuldige en redelijke beoordeling was op grond van de informatie waarover de gemachtigde beschikte.

Uit de beslissing waarin een tijdelijk verblijf werd toegekend, blijkt dat als voorwaarden werden gesteld voor de verlenging: voor het kind K.J. een recent medisch getuigschrift indienen en een geldig internationaal erkend paspoort voorleggen. Voor de andere familieleden: wat betreft de ouders het bewijs van een effectieve en recente tewerkstelling of aantonen dat het gezin niet ten laste valt van de Belgische staat. De nog schoolgaande kinderen K.E. en K.D. moeten een attest voorleggen van regelmatig schoolgaan of het bewijs van het volgen van een stage. Een geldig internationaal paspoort, een samenwoonstverslag van de hele familie, of in geval van scheiding waarbij een van de ouders verblijft op een ander adres dan het zieke kind: bewijs van financiële en/of affectieve banden met het zieke kind.

Verzoeker wist bijgevolg dat het tijdelijk verblijf werd toegekend, maar dat hij *“om een nieuwe verblijfsverlenging te verkrijgen, (...) men tussen de 45ste en 30ste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning een aanvraag (dient) te richten tot (de) het gemeentebestuur van de verblijfplaats en (...) men volgende bewijsstukken (dient) voor te leggen”* zoals supra vermeld. Bijgevolg volgt de Raad niet dat de gemachtigde zich beter moest informeren over de situatie van het gezin op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoeker wist wat hij allemaal in het kader van de aanvraag tot verlenging diende voor te leggen aan de gemachtigde en kreeg op die manier de mogelijkheid om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Volgens de stukken van het administratief dossier bleek dat er een recent *“attest van gezinssamenstelling”* voorlag waaruit blijkt dat verzoeker bij zijn moeder woonachtig was en dus inderdaad niet meer samen met zijn gezin en ziek kind woonde. Daarnaast blijkt eveneens dat het dossier een vonnis bevat van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 21 december 2022 waaruit blijkt dat de rechter de feiten afdoende bewezen acht, zijnde belaging, opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden ten aanzien van Mw. O.D. en overtreding van een door de familierechtbank verlengd bevel tot huisverbod als gevolg van huiselijk geweld. Daarin stelde de rechter vast *“(b)eklaagde hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van zijn partner en kinderen. Feiten van slagen aan partner getuigen van een ernstige normvervaling, een gebrek aan frustratietolerantie en een agressieproblematiek. (...) Beklaagde is zich onvoldoende bewust van de nefaste invloed die de confrontatie met geweld ten aanzien van minderjarige kinderen kan hebben op hun ontwikkeling.”* Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een boete van 400 euro, waarbij uitstel van tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf werd toegekend voor een termijn van 5 jaar en waarbij probatievoorwaarden werden opgelegd, zoals het volgen van gedragstraining intrafamiliaal geweld.

Er blijkt uit het dossier dat de gemachtigde ook voor het nemen van de bestreden beslissing nog heeft gemaaild naar de gemeente en erop heeft gewezen dat verzoeker voor zijn verlenging niet de gevraagde documenten had voorgelegd, nl. bewijs van het feit dat hij instaat voor zijn gezin.

Verzoeker wist duidelijk dat indien hij niet langer zou verblijven op het adres van het zieke kind, hij het bewijs van financiële en/of affectieve banden met het zieke kind moest voorleggen. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker dit heeft voorgelegd.

Gezien de ernst van de voornoemde veroordeling en het feit dat verzoeker niet had voldaan aan het voorleggen van stukken om zijn financiële en/of affectieve band met zijn kinderen nog aan te tonen, kon de gemachtigde op redelijke en zorgvuldige wijze op het ogenblik van de bestreden beslissing vaststellen dat de situatie waarin het tijdelijk verblijfsrecht was toegekend op een voldoende ingrijpende en niet-voorbijgaande wijze was veranderd.

Waar verzoeker thans nieuwe stukken voorlegt bij het verzoekschrift, zijnde gezinsfoto's, een verklaring van Mw. O.D. van 15 september 2023 waarin zij onder meer stelt dat zij sinds juli 2023 toch weer samenwonen en ze weliswaar een moeilijke periode achter de rug hebben maar alles opgelost is, en een attest van dokter D.K. van het Koningin Paola Ziekenhuis waarop geen datum staat vermeld, moet de Raad opmerken dat hij in het kader van zijn annulatieprocedure enkel rekening kan houden met stukken die voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing. Bepaalde stukken blijken duidelijk te dateren van na de bestreden beslissing, zoals de getuigenis van Mw. O.D., en uit het ongedateerd attest van dokter D.K. kan de Raad niet opmaken wanneer de arts heeft vastgesteld dat verzoeker samen met de moeder zorg draagt voor dochter J.K. Hoe dan ook blijkt niet dat verzoeker, die op de hoogte was dat hij in geval er niet langer sprake was van samenwoning bewijs moest voorleggen van financiële en/of affectieve steun aan de kinderen, de zorgvuldigheid heeft gehad deze stukken tijdig aan de gemachtigde over te maken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 9 van het KB van 17 mei 2007 blijkt ook niet.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Het door verzoeker onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES